

Селимински заварва родния си градъ съ голѣми слѣди отъ елинска развала. (Както се каза, Селимински се родилъ въ квартала Клуцохоръ прѣзъ 1798 г. и произхождалъ отъ видно сѣмейство. Прѣзъ 1812 г. остава сиракъ и слѣдъ това напуща Сливенъ, като отива въ Иерусалимъ и слѣдвалъ въ Кидония — Мала-Азия до 1821 г., дѣто го заварва „грѣцката“ революция. Отъ тукъ прѣзъ Св. Гора заминава за Гърция, участвува въ възстанието като офицеръ и прѣзъ 1823 г. се отправя прѣзъ Италия и Австрия за Брашовъ, дѣто тогава имало много българи, между които най-вече сливенци). „Чорбаджиитѣ (въ Сливенъ) бѣха развратени по фанариотски, пише той, а духовенството приличаше на народа, отъ който произхождаше“. Тукъ, вѣроятно, той визира висшето духовенство, защото слѣдъ това добавя: „обаче, отъ друга страна, свещеницитѣ бѣха благоразумни, тихи и съ патриотически чувства“. „Българското общество (все въ Сливенъ) се дѣлѣше на двѣ групи: благородни (грѣкомани) и неблагородни (турлаци). Първитѣ имаха въ рѣцѣтѣ си общественитѣ работи, а вторитѣ — търговията и занаятитѣ. Послѣднитѣ бѣха твърдѣ честни, трудолюбиви и скромни граждани“ . . . „Властитѣ съ съдѣйствието на фанариотитѣ и грѣкоманитѣ обираха народа и подѣржаха тероръ надъ мирнитѣ граждани“.

Тия мисли на Селимински могатъ да ни обяснятъ защо той е билъ мразенъ отъ сливенскитѣ грѣкомани и чорбаджии. „Турлацитѣ“ сж били мнозинство въ града, а грѣкоманитѣ — малцинство и населявали „грѣцката махала“. Тѣ се отличавали помежду си даже и по облѣкло. Важното е, че по повѣдъ на патриарха, въ 1812 г. изчезватъ и послѣднитѣ паметници на старобългарското минало въ Сливенъ — именно старата тукъ носия. Праздничната е била раскошна, „необикновена“, както се изразява Селимински, и очевидно съ слѣди отъ болярската носия на срѣдновековния Сливенъ. (Ср. Селим. I, 88. За разликата между облеклото на „благородни“ и турлаци говори и Добровски, Бпр., *op. cit.*)

Въ рѣцѣтѣ на грѣкоманитѣ сж били училищата и черквитѣ. Между епитропитѣ чакъ на послѣдъкъ сполучилъ да влѣзе единъ турлакъ. Разправя се, че влиятелни грѣкомани пращали да имъ наливатъ по единъ „бърдакъ“ зейтинъ отъ черковния, разбира се, безплатно. Това траело додѣто горния турлакъ сполучилъ да стане епитропъ. Възмутенъ отъ тая практика, при единъ такъвъ случай той взема бърдака и го счупва. Отъ тука и поговорката: „влѣзе турлака и счупи бърдака“. (Д-ръ Мирковичъ, Униат. дв. по черк. въпросъ, Сливенъ 1897, стр. 12).

Селимински направилъ силно впечатление на съгражданитѣ си и се обкржжилъ най-вече съ „турлаци“ и младежи. Неговитѣ идеи, очевидно, се харесали на тия, които